

Clare
Mackintosh

PANTVANG

Inglise keelest tõlkinud Marge Paal

Sheila Crowleye

OPERAATOR: Millise hädajuhtumiga on tegu?

HELISTAJA: Ma olen lennujaama juures ... Ma näen ...
Issand jumal!

OPERAATOR: Kas te saaksite palun asukohta korrata?

HELISTAJA: Lennujaam. Üks lennuk ... see on tagurpidi. See tuleb nii kiiresti allapoole. Oh issand, issand!

OPERAATOR: Päästeteenistus on juba teel, helistaja.

HELISTAJA: Aga nad jäävad hiljaks – see [*kuuldamatu*].
Lennuk kukub alla, see kukub alla ...

OPERAATOR: Kas te kinnitaksite, et viibite ohutus kauguses?

HELISTAJA: [*kuuldamatu*]

OPERAATOR: Helistaja, kas teiega on kõik korras?

HELISTAJA: See kukkus alla, see tõesti kukkuski alla, oh issand, lennuk põleb ...

OPERAATOR: Tuletõrje jõuab sündmuskohhta vähem kui minutiga. Kiirabi samuti. Kas keegi on teiega kaasas?

HELISTAJA: Terve lennuk suitseb – see on [*kuuldamatu*].
Jumal küll, midagi plahvatas – see on nagu tohutu suur tulekera ...

OPERAATOR: Tuletõrje on nüüd sündmuskohal.

HELISTAJA: Lennukit pole enam õieti nähagi, ainult suits ja leegid. Liiga hilja. Liiga hilja. Sealt ei pääse keegi eluga.

PROLOOG

Ära jookse, sa kukud.

Pargist mööda, mäest üles. Oota rohelist mebikest, mitte veel, mitte veel ...

Nüüd!

Kass aknal. Nagu raidkuju. Ainult sabaotsake liigub. Nõks, nõks, nõks.

Veel üks tänav ületada. Pole rohelist mebikest, pole pulgakommitädi – ta peaks siin olema ...

Vaata mõlemale poole. Mitte veel, mitte veel ...

Nüüd!

Ära jookse, sa kukud.

Postkast, siis laternapost, siis bussipeatus, siis pink.

Suur kool – mitte minu kool, mitte veel.

Raamatupood, siis tühi pood, siis kinnisvaraäri, kus müüakse maju.

Nüüd lihapood, linnud kaelapidi aknal rippu. Mu silmad on kinni pigistatud, et ma ei peaks nägema nende omi mulle vastu vahtimas.

Surnud. Kõik surnud.

ESIMENE OSA

1

Kell 8.30 | MINA

„Jäta järele, sa kukud!”

Nädalajagu lund on end jääks kokku pressinud, päevane oht öise õrna lumekihi all varjus. Iga mõne sammu järel satuvad mu saapad kaugemale, kui jalgadel plaanis oli, ja kõht tõmbub kukkumist oodates krampi. Liigume edasi aeglaselt ja ma soovin, et mul oleks pähe tulnud Sophia kelguga kaasa võtta.

Ta avab vastumeelselt silmad, keerab pea öökulli kombel poodidest eemale, peidab näo mu varrukasse. Pigistan ta kinnastatud kätt. Ta vihkab neid linde, mis lihapoe aknal ripuvad, küütlevad kaelasuled jõhkras vastuolus neid ilmestavate elutute silmadega.

Ka mina vihkan neid linde.

Adam ütleb, et olen selle foobia Sophiale edasi andnud nagu külmetuspisiku või soovimatu ehteasjakese.

„Kust ta selle siis sai?” küsis mees, kui vastu vaidlesin. Ta laiutas käsi, pöördus nähtamatu rahvasumma poole, just nagu oleks vastuse puudumine tema seisukohta tõendanud. „Minult igatahes mitte.”

Muidugi mitte. Adamil pole nõrku külgi.

„Sainsbury’s,” sõnab Sophia nüüd, vaadates tagasi poodide poole, sest oleme lindudest turvaliselt möödas. Ta hääldab seda ikka veel *seinspviis*, mis on nii nunnu, et mul hakkab

südames pitsitama. Just sellised hetked on mulle kõige kallimad, just selliste hetkede tõttu on asi seda väärt.

Sophia hingeõhust tekivad tillukesed udupilved. „Nüüd kingapood. Nüü-ü-ü-ü-d ...” Ta venitab seda sõna, hoiab järgmist suus kinni, kuni saabub õige hetk. „... puu- ja köögiviljapood,” kuulutab ta, kui poega kohakuti jõuame. *Puu- ja köögiviija*. Jumaluke, kui väga ma seda tirtsu armastan. Tõesti armastan.

Rituaal sai alguse suvel, kui Sophia algava kooli pärast elevusest ja ärevusest särtsus, küsimused iga hingetõmbega üle huulte pudenes. Missugune on tema õpetaja? Kuhu nad oma joped riputavad? Kas siis, kui ta põlve ära kriimustab, pannakse plaaster peale? *Ja räägi mulle veel üks kord, kuidas me sinna saame?* Kordasin kõik uuesti üle: mäest üles, üle ühe ja siis teise tänava, seejärel edasi peatänavale. Keskkooli juures olevast bussipeatusest mööda, siis piki väljakut, kus on raamatupood, kinnisvarabüroo ja lihapood. Ümber nurga sinna, kus on Sainsbury's. Kingapood, siis puu- ja köögiviljapood, politseijaoskonnast mööda, mäest üles, kirikust mööda ja olemegi kohal, rääkisin ma.

Sophiaga tuleb kannatlik olla ja just sellega on Adamil raskusi. Sophiale tuleb asju ühtelugu üle korrata. Kinnitada talle, et midagi pole muutunud, et midagi ei muutu ka *edaspidi*.

Viisime ta tol esimesel septembrikuu päeval koos Adamiga kohale. Hoidsime kumbki tal ühest käest, kiigutasime teda endi vahel, just nagu oleksime ikka veel tõeline perekond, ja mul oli hea meel, et leidsin silmis kipitavate pisarate jaoks ettekäände.

„Ta läheb kooli korrakski tagasi vaatamata, küll näete,” ütles tädi Mo mu nägu nähes, kui kodust lahkusime. Ta pole tegelikult meie tädi, aga „proua Watt” kõlab liiga ametlikult naabri kohta, kes keedab kakaod ja peab sünnipäevi meeles.

Sundisin end Mole vastu naeratama. „Ma tean. Tobe, eks?”

Tobe soovida, et Adam ikka veel meie juures elaks. Tobe mõelda, et too päev oli midagi muud kui näitemäng Sophia pärast.

Mo kükitas, et Sophiale naeratada. „Toredat päeva sulle, tibukene!”

„Mu kleit kraabib.” Nende sõnadega käis kaasas kulmukortsutus, mis Mol kahe silma vahele jäi.

„Nii tore, kullake.”

Mo ei lülita kuulmisaparaati sisse, hoiab patareide pealt kokku. Kui tema poolt läbi astun, pean seisma elutoa akna all lillepeenras ja lehvitama, kuni ta mind märkab. *Sa oleksid pidanud kella helistama!* ütleb ta ikka, just nagu poleks ma seda viimased kümme minutit teinud.

„Mis järgmiseks?” küsisin ma Sophialt tol esimesel päeval, kui toidupoest möödusime, ärevus tema sõrmedest minu omadesse imbumas.

„Politseijaoskond!” teatas ta võidukalt. „Issi politseijaoskond.”

Adam küll ei tööta siin, aga Sophiale on see ükskõik. Iga politseiauto, mida me näeme, on *issi auto*, iga vormiriides politseinik *issi sõber*.

„Siis mäest üles.”

Tal oli kõik meeles. Järgmisel päeval lisas ta veel üksikasju – selliseid, mida mina polnud näinud, polnud märganud. Kass aknalaual, telefoniputka, prügikast. Neist tähelepanekutest sai kindel osa tema päevast, Sophia jaoks sama tähtis nagu koolivormi selgapanek õiges järjekorras (ülevalt alla) või flamingo kombel seismine, kui ta hambaid peseb, vahetades jalga, kui hakkab pesema teiselt poolt. Päevast olenevalt

mõjuvad need rituaalid mulle lummapvalt või tekitavad tahtmise karjuda. Selline ongi lapsevanema elu lühidalt kokku võetuna.

Koolimine k tähistas ühe peatüki lõppu ja teise algust ning me olime üleminekuks valmistunud, viies Sophia möödunud aastal kolmel päeval nädalas eelkooli. Ülejäänud aja veetis ta minu, Adami või Katja, meie vaikse ja ilusa *au pair*'i seltsis, kes saabus ühesuguste kohvritega, oskamata sõnagi inglise keelt. Tema kolmapäeva pärastlõunad kuluvad keeltekoolis ja ta teenis nädalavahetustel lisa, täites poes riuleid. Kuue kuu möödudes kuulutas ta meid *maailma kõige toredamaks perekonnaks* ja küsis, kas saaks jääda veel üheks aastaks. Mõtisklesin valjusti, kas talle on oma poiss tekkinud, ning Katja punastamine andis mõista, et mul oli õigus, kuigi ta ei tahtnud öelda, kes see selline on.

Tundsin heameelt – ja kergendust. Adami ja minu tööpäevade tõttu oli meil võimatu ainult lastehoiuga läbi ajada ning me poleks saanud lubada endale lapsehoidjaid, keda paljud mu ülikoolikaaslased palkasid. Muretsesin, et võõra majjavõtmine mõjuks sissetungina, aga Katja veetis suurema osa ajast oma toas, vesteldes Skype'is kodumaale jäänud sõpradega. Ta eelistas üksi süüa, hoolimata lakkamatutest kutsetest meiega ühineda, ning tegi end ka majapidamises kasulikuks, pesi põrandaid või sortis pesu, ehkki ma ütlesin, et ta ei pea seda tegema. „Sa oled siin selleks, et meid Sophiaga aidata ja inglise keelt õppida.”

„Mul pole midagi selle vastu,” kostis ta. „Mulle meeldib aidata.”

Ühel päeval koju jõudes leidsin meie voodilt mitu paari Adami sokke, kenasti nõelutud kohad varjamas auke, mis tekivad iga soki kanda, mille Adam jalga paneb.

„Kus sa seda tegema õppisid?” Minu oskused piirdusid enam-vähem nõõbi etteõblemise ja palistuse parandamisega – mis sest, et kõveralt –, aga nõelumine oli asjalike koduperenaiste pärusmaa ja Katja polnud veel kahekümne viienegi.

Ta kehtitas õlgu, nagu oleks see tühiasi. „Mu ema mind õppis.”

„Ma ausalt ei tea, mida me ilma sinuta peale hakkaksime.”

Sain võtta tööl lisavahetusi, teades, et Katja on siin ja võtab kooliskäigud enda peale, ning Sophia jumaldas teda, mis polnud sugugi enesestmõistetav. Katjal jagus kannatust lõpututeks peitusemängudeks ning mida aeg edasi, seda keerukamaid peidukohti Sophia endale leidis.

„Tulen, kui sa oled valmis või kui ei ole!” hüüdis Katja, iga vastselt omandatud sõna hoolikalt välja hääldatud, enne kui hakkas majas ringi kõndima ja oma hoolealust otsima. „Kingakapis sees? Ei ... Aga näiteks vannitoa ukse taga?”

„See ei kõla eriti ohutult,” märkisin ma, kui Sophia tormas trepist alla, et rääkida mulle võidurõõmsalt, et Katjal ei õnnestunud teda leida, kui ta end kuivatuskapis riulil kerra tõmbas. „Ma ei taha, et sa peidaksid end kuskile, kuhu võid kinni jääda.” Sophia pörnitses mind altkulmu, enne kui lippas minema, et Katjaga mängu korrata. Jätsin asja niisama. Mu isa noomis Adamit ja mind liigettevaatliku kasvatuse pärast sama tihti, kui mina palusin tal mitte nii muretult käituda.

„Ta kukub,” ütlesin ma ikka, suutmata õieti vaadatagi, kui mu isa keelitas Sophiat puu otsa ronima või kõikuvatel kividel hüpeldes oja ületama.

„Niimoodi õpitaksegi lendama.”

Ma teadsin, et tal on õigus, ja sõdisin instinktiga kohelda Sophiat nagu titat. Pealegi ma ju nägin, et seiklemine mõjus talle hästi ning ta armastas tunnet, et teda koheldakse „suure

tüdrukuna”. Katja oli sellest silmapilk aru saanud ja neid kaht ühendav side tekkis kiiresti. Sophia võime tulla toime muutustega – eriti kui need puudutavad inimesi – on jätkuvalt vaevaline ja sellest ka minu kergendus, kui Katja otsustas pikemaks meile jääda. Olin peljanud tema lahkumisele järgnevat riidu.

See jõudis ootamatult kätte juunis, kõigest mõni nädal pärast seda, kui Katja küsis luba pikemaks jääda, mõni nädal pärast seda, kui olin hakanud end rahulikumalt tundma. *Au pair*’i nägu oli lapiline ja pisaramärg ning ta pakkis asju kiiruga, toppides kohvrisse riideid, mis olid veel kuivatiniisked. Kas asi oli tolles poisis? Ta ei vaadanud mulle otsa. Milleski, mida mina tegin?

„Ma lähen nüüd,” oli kõik, mida ta ütles.

„Palun, Katja, ükskõik mis see ka on, räägime sellest.”

Siis ta kõhkles ja ma nägin, kuidas ta Adami poole vaatas. Tema silmis oli viha ja haavumine ning ma vaatasin abikaasa poole just õigel hetkel, et näha, kuidas too pead raputas, jagades sõnatult juhiseid.

„Mis toimub?” Vaatasin neile kordamööda otsa.

Adam oli kord nalja visanud, et kui minu ja Katja vahel peaks tekkima erimeelsusi, oleks ta sunnitud asuma noorema naise poolele. „Heale *au pair*’ile nii lihtsalt asendajat ei leia,” sõnas ta.

„Naljakas.”

„Ütle, et sa ise ei teeks samamoodi.”

Krimpsutasin tookord teatraalselt nägu. „Vahele jäin.”

„Noh?” küsisin ma. Nad olid tülitsenud – see oli selge –, aga mille pärast? Neid ühendas ainult Sophia, kui mitte arvestada krimifilme, mida Adam armastas ja mina vihkasin, ainsat asja, mis Katjat laupäeva õhtuti oma toast välja meelitas. Kui

ma polnud tööl, läksin ma hoopis jooksma ja jõudsin pärast kümmet miili tagasi tumedate süngete lõputiitrite ja nende kriitika lõpuotsa ajaks.

Aga krimifilmide pärast ei tülitse ju keegi.

„Küsi temalt,” sülgas Katja – ainus kord, kui nägin teda teistmoodi kui päikeselisena. Väljas lasti signaali – tema takso, mis ta lennujaama viib – ja lõpuks vaatas ta mulle otsa.

„Sa oled tore naine. Sina sellist paska mitte ära teeninud.”

Miski mu sees purunes, pisitilluke mõra külmunud järve servas. Tahtsin taganeda, jää terveks jätta, aga oli juba liiga hilja.

Raks.

Kui Katja oli läinud, pöördusin ma Adami poole. „Noh?”

„Mis noh?” Ta laskis sel kõlada nähvamisena, just nagu oleks minu küsimus – isegi mu siinviibimine – teda ärritanud, näägutusena mõjunud. Just nagu oleks see minu süü.

Keskendusin pilgule, mida olin neid vahetavat näinud, Katja punetavatele silmadele ja vihjamisi lausunud hoiatusele. *Sina sellist paska mitte ära teeninud.*

„Ma pole juhm, Adam. Mis toimub?”

„Millega?” Jälle see vaevumärgatav laitev keelenaksutus, enne kui ta rääkima hakkas, just nagu olnuks ta mõtted teiste, rohkem ajutegevust nõudvate küsimuste juures ning mina tirisin teda tagasi tühiste asjade juurde.

„*Katjaga.*” Rääkisin nii, nagu osa inimesi räägib välismaalastega. Mul oli tunne, nagu oleksin ma astunud kellegi teise ellu; see polnud jutuajamine, milleks mul oleks kunagi varem vajadust olnud, mida oleksin end eales pidamas kujutlenud.

Kui Adam pööras selja, et sehkendada millegagi, mida polnud üldse vaja teha, tabasin ma kuumava õhetuse ta kaela

nilpsamas. Tõde libises mu pähe nagu vastus ristsõnaküsimu-
sele tükk aega pärast seda, kui ajaleht on juba ära visatud, ja
mu suu vormis sõnad, mida ma ei tahtnud välja öelda.

„Sa magasid temaga.”

„Ei! Jessas. Ei! Issand, Mina – kas sa seda arvadki?”

Iga osake minust tahtis teda uskuda. Ta polnud kunagi
varem andnud mulle põhjust temas kahelda. Ta armastas
mind. Mina armastasin teda. Pingutasin, et häält rahulikuna
hoida. „Mida ma siis sinu meelest arvama peaksin? *Midagi*
teie vahel ju ilmselgelt toimub.”

„Ta jättis plastiliini kööki laiali. Ma õiendasin temaga. Ta
võttis seda isiklikult, muud midagi.”

Vahtisin Adamit, kes näost punetades sellise ägedusega
valetas. „Sa oleksid võinud vähemalt usutava vabanduse välja
mõelda.” See, et ta ei vaevunud kattevarju kokku klopsima,
tegi peaaegu sama palju haiget kui vale ise. Kas ma siis nii
vähe talle tähendasingi?

Katja lahkumine käristas meie peresse lõhe. Sophia oli
maruvihane, ootamatu sõbrast ilmajäämine väljendus lõhutud
mänguasjades ja katki rebitud piltides. Ta süüdistas mind, pel-
galt sel põhjusel, et mina olin see, kes talle rääkis, ja ma pidin
kogu oma moraalse tugevuse kokku võtma, et mitte öelda
talle, et süüdi oli Adam. Me Adamiga tiirutasime teineteise
ümber: mina turris ja kibestunud, tema sõnaaher ja täis teesel-
dud pahameelt, mis pidi panema mind endas kahtlema. Jäin
siiski kindlaks. Kui Katja oligi killuke ristsõnast, siis nüüd,
kus olin selle lahendanud, sain ma aru, et vihjed olid kõike
muud kui mõistatuslikud. Adam oli juba kuid oma vabade
päevade koha pealt salatsenud ja valvas telefoni nii hoolega,
et võttis selle duši alla minnes vannituppa kaasa. Olin loll, et
varem ei taibanud.

„Mäest üles,” ütleb Sophia nüüd. „Siis kirik ja siis ...”

Mu käsi pinguldub liiga hilja, Sophia sõrmed kaovad mu haardest, kui ta jalad libisevad ja kukal maapinnaga kohtub. Silmad lähevad kohkumusest pärani ja tõmbuvad siis pilukile, hinnates seda, kui palju haiget ta sai, kui palju ehmus ja kui piinlik tal on. Katkestan selle otsuse tegemise, kukutan koti maha ja kahman ta kõnniteelt sülle, põrgates kiiruga kokku vastassuunas kõndiva mehega.

„Hoplaa!” ütlen ma lapsehoidjalikult asjalikul toonil.

Sophia vaatab mulle otsa, alahuul nõrdimusest värisemas, tumedad silmad minu omadesse vaatamas, püüdes saada aimu, kui hullusti ta kukkus. Naeratan näitamaks, et see oli tühiasi, ja kallutan pea kuklasse, et otsida taevast kujundeid.

„Näed seda koera? Ta seisab – näed, seal on tema pea? Ja saba?”

Sophia ei hakka nutma. Ta ei nuta kunagi. Selle asemel saab ta vihaseks, segased kriisked muudavad juhtunu minu süüks, alati minu süüks. Või siis jookseb ta tänavale, tõestamaks midagi, mis on mõistetav ainult talle endale. Et ma armastan teda? Et ma ei armasta teda?

Ta vaatab sinna, kuhu minagi. Üle taeva libiseb lennuk, riivates pilvi, mis näivad nii kõvad, nagu võiksid lennuki tee tõkestada.

„747,” ütleb Sophia.

Hingan välja. Tähelepanu mujale juhtimine toimis. „Ei, see on A380. Ees pole kühmu, näed?” Panen ta hellalt maha ja ta näitab mulle oma kindaid, mis on lumest läbimärjad.

„Vaene Sophia! Näe, seal on kirik – mis järgmiseks tuleb?”

„S-siis kool.”

„Nii et oleme peaaegu kohal,” ütlen ma, mu särav naeratus kui vaip selle alla pühitud sodi varjamas. Mu kott – tegelikult küll Sophia kott – on kummuli vajunud, selle sisu kõnniteel laiali. Topin tema vahetusriided kotti tagasi ja toon ära meist eemale veereva veepudeli, millel mu tütre nimi igal pöördel peitust mängib.

„Kas see on sinu oma?”

Mees, kellega ma kokku pörkasin, ulatab midagi Sophiale. See on Elevant, lont viis aastat kestnud armastusest lõtsu lit-sutud ja läikiv.

„Anna tagasi!” karjub Sophia, ehkki taganeb sammu ja poeb mu selja taha peitu.

„Andke andeks!”

„Ärge muretsege.” Mees ei paista end mu tütre ebaviisakusest kõigutada laskvat. Ma ei tohiks Sophia nimel vabandust paluda. See on vastuolus tema tunnetega ja praegu vajab ta tuge. Aga raske on vaikida, kui inimesed kergitavad kulme ja sulle sajab kaela halvakspanu, sest sa ei õpeta oma lapsele kombeid. Võtan Elevandi, Sophia krahmab ta minu käest ära ja surub näo vastu kaisulooma.

Elevant tuli kaasa majast, kus Sophia veetis oma neli esimest elukuud. See kaisuloom on ainus asi, mis tal tollest ajast on, kuigi keegi ei tea, kas see oli päriselt Sophia oma või kahmati see kaasa päeval, kui laps hooldekodusse viidi. Nii või naa on nad nüüd lahutamatud.

Ta hoiab Elevanti londist, kuni jõuame kooli, kus ta näitab preili Jessopile oma märgi kindaid, mina aga riputan Sophia mantli nagisse ning panen ta mütsi ja salli kotti. Täna on 17. detsember ja kool kumiseb ootusärevusest. Stendidele klammerdatud värvilistel paberilehtedel tantsivad vatist lumememmed ning mitu õpetajat kannab jõuluteemalisi kõrvarõngaid,

välkuvad kõrvalestad edastamas signaali, mis võib tähendada nii midagi tähistamisväärsset kui ka häret. Plaaditud põrand on märg, lumekamakad ukse juures saabaste küljest lahti trambitud ja seejärel teel riidenagide juurde jalge alla tallatud.

Võtan Sophia lõunaainekarbi ja annan selle preili Jessopi kätte, tuhlates samal ajal kotisisu hulgas. Katjal oli kombeks kott igal õhtul tühjaks teha, kleepuvad sõrmejäljed ära pühkida ja vähem ihaldusväärseid kunstiteoseid märkamatuks kõrvaldada. Mul on kogu aeg plaanis sama teha, aga siis riputan ma koti igal päraslõunal koridori ega mõtle sellest enne, kui järgmisel hommikul kooli poole kõnnime.

„Kõik jõuludeks valmis?” Sophia õpetaja on väga kleenuke ja sileda nahaga, mis võib tähendada nii kahekümnendate keskpaika kui ka hästi hooldatud kolmekümnet. Mõtlen kõigile neile Clarinsi toodetele, mida olen aastate jooksul tollivabalt ostnud, ja kõigile nahahooldusvõtetele, mida olen parimate kavatsustega alustanud, et siis jälle niiskete salvrätide juurde naasta. Vean kihla, et preili Jessop puhastab, toniseerib ja kreemitab.

„Enam-vähem.”

Sophia varukampsuni küljes ripub jääklomp, riie selle ümber niiske ja külme. Raputan seda ja jätkan siis tulutut jahti munakarbitükkide ja tühjade kõrremahlapakkide hulgas. „Ma ei leia tema pliiatssüstalt – kas teil on see, mille ma andsin, veel alles?”

„Jah, ärge muretsege. See on ravimikapis, Sophia nimi peal.”

„Mu patsikummid on valet värvi,” kuulutab Sophia.

Preili Jessop kummardub, et uurida Sophia patse, millest üks on kinnitatud punase ja teine sinise kummiga. „Need on väga kenad patsikummid.”

„Ma käin koolis alati sinistega.”

„Noh, mulle meeldivad need väga.” Preili Jessop pöördub taas minu poole ja ma imetlen õpetajate oskust alati vaidlustes peale jääda, sellal kui minu enda arutelud Sophiaga tema „patsikumimajanduse” üle keetsid terve hommikusöögi ja suurema osa kooliteest. „Ärge unustage, homme on meil jõululõuna, nii et lõunaainet pole vaja kaasa panna.”

„Selge. Täna tuleb talle järele meie lapsehoidja. Becca. Te olete temaga vist juba kohtunud.”

„Mitte härra Holbrook?”

Vaatan talle viivu silma, mõeldes, kas see naeratus varjab midagi muud. Pettumust? Süütunnet? Aga naise ilme on siiras ja ma pööran pilgu ära, voldin Sophia niiske kampsuni uuesti kokku. Neetud Adam, kes on muutnud mind selliseks paranoiliseks naiseks, kellesugustele olen alati kaasa tundnud.

„Ta polnud kindel, kas saab töö õigeks ajaks lõpetatud, ja sellepärast oli kindlam lapsehoidja kutsuda.”

„Kuhu te täna sõidate?”

„Sydneysse.”

„Boeing 777-ga,” ütleb Sophia. „Koos 353 reisijaga. Lend kestab kakskümmend tundi ja siis peavad nad terve tee tagasi ka tulema ja see on veel kakskümmend tundi, aga kõigepealt ööbivad nad hotellis.”

„Jumaluke! Kui põnev! Kas te jääte kauaks ära?”

„Viieks päevaks. Jõuan pühadeks tagasi.”

„Neil peab olema neli pilooti, sest see on nii pikk lend, aga nad ei lenda kõik korraga, vaid kordamööda.”

Sophia on ära õppinud kõigi nende lennukite üksikasjad, millega ma lendan. YouTube’is on 747 tutvustus, mida ta on vaadanud oma sada korda. See on talle pähe kulunud, ta

huuled liiguvad jutustajaga hääletult kaasa. Muljetavaldav saavutus.

„Vahel ajab see mulle natuke judinad peale,” ütlesin ma isale ja lisasin naeratus, et ülestunnistust mahendada. Olime Adamiga just hiljuti avastanud, et Sophia ei kandnud oma lemmikpildiraamatute sõnu mitte peast ette, nagu me seni arvasime, vaid hoopiski luges. Ta oli kolmeaastane.

Mu isa naeris. Ta võttis prillid eest ja nühkis neid särgiser- vaga. „Ära räägi rumalusi. Ta on tark tüdruk. Ta on suurteks tegudeks loodud.” Ta silmad läikisid ja minagi pidin kiiresti silmi pilgutama. Isa igatses ema sama palju kui mina, aga ma mõtlesin ka, kas ta meenutas aega, mil nemad minu kohta sama rääkisid.

Psühholoog järeldas, et Sophial on hüperleksia, esimene positiivne diagnoos lühendite ja negatiivsete siltide meres. Kiindumushäire. Tähelepanuhäire. Nõudmiste patoloogi- line vältimine. Neid asju adopteerimisplakatile juba kirja ei panda.

Olime Adamiga kulutanud paar aastat, püüdes lapseootele jääda. Oleksime võinud edasi üritada, aga stress hakkas mulle juba mõju avaldama ja ma tundsin, kuidas hakkasin selleks naiseks muutuma. Naiseks, kes teab täpselt, millal tal on ovu- latsioon, kes väldib sõprade beebide katsikutel käimist ja kulu- tab kõik säästud kunstliku viljastamise tsüklitele.

„Kui palju see maksab?”

Olin kuskil Atlandi ookeani kohal, kui avaldasin oma sala- dused – vähemalt osa neist – kolleegile, kellega tol päeval töö- tasin. Sian oli leebelt emalik ja selle aja peale, kui lennukirat- tad hoovõturajalt õhku kerkisid, vahetasime me juba lugusid oma elust.

„Tuhandeid.”